

DIES DE “COMUNIONS”

Els aparadors de les botigues, les fotos i estampes de sensibleria ens fan perdre l'atenció del que és “combregar”.

Poso dos fets freqüents:

- Una dona cansada al vespre d'un dia de massa tràfec exclama: - *Se'm mengen entre tots! I té raó.*

- L'altre el d'un treballador que ha donat els millors anys de la seva vida a una empresa s'adona que l'acomiaten prematurament i pensa: - *M'han exprimit com una llimona i, ara que no els rendeix, se'm treuen de sobre! I té raó.*

Aquests dos fets ajuden a contemplar el misteri de la comunió cristiana.

La dona i el treballador són dues menes de víctimes. Ella estima i dóna el que té als seus. Si un dia no pot, els que ha estimat probablement sabran reconèixer el que ha fet per a ells. Manté, fins quan ja no es pot moure, una vida que perdura.

L'altre és l'home que ha treballat a canvi d'un sou. Per més que l'empresa digui que l'aprecia, el dia que no rendeixi tant com un jove avesat a la informàtica, se'l traurà de sobre. Li donarà just el que la llei li exigeix i punt. O pot ésser ni tant. Queda anul·lat.

La primera (la dona) víctima és d'amor, la segona n'és del menyspreu.

Jesús, el Crist anava de víctima menyspreada en la societat del seu temps. Els feia nosa i van decidir eliminar-lo com ha passat a moltes societats amb tantes altres persones. Tan era així que fins i tot “els seus” donaven per acabat. Efectivament fou immolat en benefici dels poderosos del seu moment.

Que fa el Crist? Ho capgira tot quan, conscient de la confabulació, traïció i negació d'uns i altres diu: “La vida no me la preneu sinó que jo us la dono”.

Ell estava predestinat a esdevenir víctima d'una de tantes injustícies comeses sobre un pobre. Com a culpable carregava el pecat dels altres (Jn 11,50). El poble quedava “tranquil·litat” perquè s'havia tret el “culpable” de sobre. Però Crist, amb el seu gest, esdevé el gran signe de salvació quan, conscient, capgira l'odi del qui el manava matar amb amor. I encara va més enllà: diu que *ens el podem menjar entre tots* quan a l'últim sopar entrega el pa i el vi perquè ens el mengem i així que tothom pugui ser salvat. Aquell malefici de la humiliació d'un de tants pobres, la maledicció la de la creu, es torna benedicció per a tots.

El creient que combrega s'adhereix a aquesta nova manera de fer i d'entendre.

A molts els farà riure una conducta com aquesta.

Aquesta nova vida consisteix en no anar a la font, a casa dels altres, perquè l'aigua ja brollarà de l'interior i, amb aquesta força, ens en sortirem. El seguidor del Crist creu que no cal devorar-nos els uns als altres perquè el pa ja serà ell mateix.

De fet, quan els conflictes entre els pobles i entre les famílies són molt forts, tots esperem que algú faci el gran gest del perdó! Com desitgem que algú trenqui el malefici de la temible llei del talió que senyoreja aquest món! Això és participar de la comunió: Fer i creure el que la majoria no fa, o sigui perdonar, però que la mateixa majoria desitja que algú faci en moments de conflicte: tornar bé per mal. Els creients es beneficien d'algú que ho va fer primer i per això combreguen (hi estan d'acord).

Ja no parlo de nens que fan la comunió, sinó que pregunto quants pares de nens que combregaran reconeixen aquest camí?

Josep Escós i Sarsanedas.

